

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/175/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3211205327
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3211205327.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa MUDr. H. C., bytom D. č. XX proti odporcovi T. V. E., a.s., so sídlom v D., F. XXXX/XXX, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 1500 eur, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 22.februára 2012, č. k. 5C/178/2011-43 takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvého stupňa vo napadnutej časti vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 400 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť za zaplatiť navrhovateľovi sumu 400 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ uzatvoril dňa 18.07.2006 s odporcom úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, na základe uvedenej zmluvy odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi ako dlžníkovi úver v sume 464,38 eur (13 990,- Sk) na kúpu kosačky K.. Zmluva je tzv. štandardnou formulárovou zmluvou. Súčasťou zmluvy je ustanovenie, podľa ktorého účastníci podpismi tejto zmluvy súčasne uzatvárajú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru. Listom zo dňa 26.02.2007 odporca navrhovateľovi oznámil, že mu zasiela striebornú úverovú kartu T. V., s ktorou bude mať vždy poruke až 30 000,- Sk a navyše získa 2 mesiace bez úrokov, ak si kartu aktivuje a použije ju do 31.03.2007. V liste je uvedený spôsob aktivácie karty a odkaz na priloženú príručku a bezplatnú telefonickú linku, kde získa informácie o všetkých ďalších výhodách karty a ako kartu aktivovať. Úverový rámec bol navrhovateľovi dňom 22.01.2009 navýšený až na sumu 2 323,57 eur. Navrhovateľ úver čerpal a ku dňu 28.02.2009 vyčerpal sumu úveru 2 211,95 eur. Navrhovateľ úver riadne nesplácal a odporca ho výzvou zo dňa 23.07.2009 vyzval na zaplatenie úveru spolu s príslušenstvom a zmluvnou pokutou spolu vo výške 2 449,68 eur s tým, že pokiaľ túto sumu neuhradí do 14 dní odo dňa spisania listu, bude prípad navrhovateľa v prvý deň po uplynutí tejto lehoty postúpený k zahájeniu príslušného procesného konania, a to za účelom vydania rozhodnutia, ktoré by bolo titulom pre exekúciu majetku navrhovateľa. Navrhovateľ spolu s manželkou na úver zaplatil sumu 4 205,62 eur, z čoho sumu 2 200 eur navrhovateľ zaplatil dvomi vkladmi na účet odporcu v mesiaci jún 2010 (04.06.2010 sumu 1 000 eur a dňa 08.06.2010 sumu 1 200 eur.). Dňa 13.06.2010 o 20.36 hod. bola k navrhovateľovi privolaná rýchla lekárska pomoc z dôvodu bolesti na hrudníku. V júni 2010 navrhovateľ splácal aj ďalšie pôžičky a úvery, a to Tatra banke, a.s., spoločnosti Consumer finance holding, a.s. a spoločnosti COFIDIS, a.s. Navrhovateľ je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím. Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 5C/107/2011 - 39 bolo ustanovenie vyššie uvedenej úverovej zmluvy, podľa ktorej účastníci podpisom

tejto zmluvy súčasne uzatvárajú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku a odporca bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 882,05 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Zhodnotením zisteného skutkového stavu dospel súd k právnomu záveru, že návrh navrhovateľa je čo do právneho základu uplatneného nároku plne dôvodný a čo do výšky uplatneného nároku čiastočne dôvodný. Je nepochybné a medzi účastníkmi nebolo sporné, že títo uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej odporca ako veriteľ poskytol navrhovateľovi ako dlžníkovi spotrebiteľský úver na nákup tovaru - kosačky. Zmluva je tzv. formulárovou alebo aj typovou zmluvou bez individuálne dojednaných podmienok. Opak (individuálne dojednanie podmienok) odporca nepreukázal. To znamená, že zmluvu vyhotovil v celom rozsahu odporca ako dodávateľ (podnikateľ poskytujúci finančné služby spotrebiteľom). Súčasťou zmluvy bolo aj ustanovenie, podľa ktorého účastníci zároveň uzatvorili zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru s úverovým rámcom a s pravidelnými mesačnými splátkami podľa hlavy 8 a 9 úverových podmienok. Vyššie uvedeným rozsudkom bola táto podmienka zmluvy určená za neprijateľnú a tým neplatnú zmluvnú podmienku a plnenie, ktoré odporca od navrhovateľa na jej základe prijal, bol povinný navrhovateľovi vrátiť titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľ tak v konaní vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod spisovou značkou 5C/107/2011 úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. Porušením práv navrhovateľa ako spotrebiteľa sa odporca dopustil tým, že vypracoval typovú zmluvu, ktorá obsahovala zmluvnú podmienku, podľa ktorej účastníci podpisom úverovej zmluvy súčasne uzatvárajú aj zmluvu o revolvingovom úvere, ktorý v tom čase navrhovateľ ako spotrebiteľ nepotreboval, ktorý nebol v tom čase vo sfére jeho záujmu, a ktorý mal čerpať až v budúcnosti. Uvedené ustanovenie je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa a nedôvodne zvyhodňuje odporcu v tom, že tento si pre budúcnosť zabezpečuje možnosť zisku jednoduchým úkonom spotrebiteľa (telefonickou aktiváciou karty) bez toho, aby už spotrebiteľa zrozumiteľne a jednoznačne oboznámil so všetkými podmienkami úveru, výškou splátok a ďalšími povinnosťami v súvislosti s nákladmi a splácaním úveru. Takto dohodnuté ustanovenie "zmluva o revolvingovom úvere" je neprijateľné aj v nadväznosti na množstvo úverových podmienok, na ktoré odkazuje, a s ktorými sa bežný spotrebiteľ pri kúpe tovaru na splátky nemá možnosť dôsledne pri podpise zmluvy oboznámiť vzhľadom na ich rozsah, množstvo skratiek (RÚ, ÚZ, ÚP, ÚK) a neprimerane drobné písmo. Takáto praktika odporcu je nekalou, a to aj v súvislosti s formou, akou je spotrebiteľovi oznámená možnosť získania úveru listom zo dňa 26.02.2007, kde je zvýraznená suma, ktorú bude mať "vždy poruke" (až 30 000,- Sk) a zvýraznený text získania dvoch mesiacov bez úrokov, ak si aktivuje a použije kartu v relatívne krátkom časovom období. Tvrdenie odporcu o tom, že klient bude mať "vždy poruke až 30 000,- Sk", je zrejme nie úplne pravdivé, keďže už pri čiastočnom čerpaní finančných prostriedkov z karty spotrebiteľ už ďalej nemá "vždy poruke" až túto sumu, ale sumu zníženú o vyčerpanú časť až do jej úhrady. V uvedenom liste sa uvádzajú len "výhody" čerpania úveru, no žiadne povinnosti v zmysle výšky nákladov na úver, platieb a pod. V kontexte celého textu listu súd považoval aj oznámenie o tom, že klientovi je zasielaná zdarma strieborná úverová karta, tiež za nekalú praktiku. Takéto oznámenie má podľa názoru súdu navodiť u spotrebiteľa dojem, že mu je poskytované niečo extra, prípadne nejaký bonus, resp. plnenie, ktoré nie je bežné. Odporca takýmto konaním už v čase uzatvorenia zmluvy, ale aj v čase ponuky na aktiváciu úverovej karty porušil ustanovenia vtedy platného zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, a to uvedením neúplných a nepresných informácií pre spotrebiteľa ohľadne revolvingového úveru, ale aj zakomponovaním "zmluvy" o revolvingovom úvere do úverovej zmluvy, čím nedošlo k platnému uzatvoreniu tejto revolvingovej zmluvy. Odporca porušil ustanovenia aj v súčasnosti platného zákona o ochrane spotrebiteľa, keď bez platného právneho základu a preukázateľne poskytnutých úplných, jasných a zrozumiteľných informácií navýšil dňa 22.01.2009 pre navrhovateľa úverový rámec revolvingového úveru na sumu 2 323,57 eur. Na základe takto neplatne uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere sa odporca od navrhovateľa domáhal zaplataenia poskytnutého úveru a jeho príslušenstva, pričom na zaplataenie príslušenstva v rozsahu 1 882,05 eur nemal nárok, o čom bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 5C/107/2011-39. Odporca tak porušil práva navrhovateľa ako spotrebiteľa a toto porušenie bolo objektívne spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi - navrhovateľovi. Navrhovateľ bol odporcom nedôvodne vyzvaný na zaplataenie príslušenstva revolvingového úveru, na ktoré nemal odporca nárok. Navrhovateľ mu toto zaplatil, pričom vychádzajúc z uvedeného rozsudku a z vykonaných dôkazov je zrejme, že sumu 2 200,- eur zaplatil v rozpätí piatich dní a z toho sumu 1 882,05 eur zaplatil odporcovi bezdôvodne. Odporca vyžadovaním si plnenia, na ktoré nemal nárok, jednoznačne porušil práva spotrebiteľa a toto konanie odporcu bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi - navrhovateľovi. Navrhovateľovi jednoznačne vznikla ujma v majetkovej sfére a konanie odporcu bolo spôsobilé privodiť mu ujmu aj na jeho zdravotnom stave a vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života, keď navrhovateľ vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav, vzdelanie a spoločenské postavenie bol v prevažnej miere nedôvodne

vystavený tlaku zo strany odporcu tým, že tento ho v 14 dňovej lehote plynúcej už od napísania výzvy vyzval na jednorazovú úhradu vyššej sumy, na ktorej podstatnú časť (viac ako 75 % - 1 882,05 eur z 2 449,68 eur) nemal nárok, pričom neuhradenie sumy v lehote malo mať bez ďalšieho za následok súdne prípadne iné konanie smerujúce k vydaniu exekučného titulu. Závadné konanie zo strany odporcu pritom trvalo dlhší čas, keď navrhovateľa vyzval listom zo dňa 23.07.2009, navrhovateľ resp. jeho manželka úver splácali až do začiatku júna 2010, kedy navrhovateľ odporcovi zaplatil dvomi vyššími splátkami celú dlžnú sumu vrátane sumy 1 882,05 eur, ktorá už odporcovi nepatrila. Podstatná ujma navrhovateľovi ako spotrebiteľovi pritom vznikla práve začiatkom júna 2010, teda v období, ktoré označil navrhovateľ, keď zaplatil odporcovi vyššiu sumu, ktorú bezprostredne predtým musel zohnať, keďže podľa výpisu z jeho účtu a podľa výpisov z úverov zjavne nemal vlastné finančné zdroje na úhradu odporcom požadovanej sumy. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv navrhovateľa ako spotrebiteľa zo strany odporcu, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy odporcom, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote navrhovateľa, považoval súd právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný, no za primerané finančné zadosťučinenie súd považoval sumu 400,- eur, na ktorej zaplatenie odporcu zaviazal. Vo zvyšku uplatneného finančného zadosťučinenia návrh ako nedôvodný zamietol. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy navrhovateľa, ktorá mu vznikla konaním odporcu, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania odporcu trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcu odporcu, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd sa nestotožnil s argumentáciou odporcu a túto vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade súd považoval nesúhlas odporcu s rozsudkom tamjšieho súdu vo veci 5C/107/2011 za irelevantný, keďže rozsudok je právoplatný a odporca mal možnosť brániť sa voči nemu podaním odvolania, čo však nevyužil. Pokiaľ ide o to, že navrhovateľ sám a dobrovoľne využil čerpanie ponúkaného revolvingového úveru, tak s týmto nie je možné sa plne stotožniť, pretože tomu tak bolo na základe neplatne uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere, zakomponovanej odporcom do úverovej zmluvy a na základe reklamy a marketingu odporcu formou listu adresovaného navrhovateľovi, ktorého obsah nemožno považovať za úplné, presné a jasné informovanie spotrebiteľa, pričom tento bol objektívne spôsobilý ovplyvniť spotrebiteľa navodzovaním dojmu, že mu je ponúkané niečo extra výhodné ako bolo už konštatované v rozsudku vo veci 5C/107/2011. Pokiaľ ide o namietanú nezrozumiteľnosť a neurčitost' podaného návrhu, tak s týmto sa tiež nemožno stotožniť, pretože z návrhu je zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáhal, z akých dôvodov a dostatočne opísal rozhodujúce skutočnosti, pričom toto tvrdenie odporcu je vyvrátené samotným vyjadrením odporcu k návrhu na začatie konania, keď na argumenty navrhovateľa uvedené v návrhu uvádzal vecné protiargumenty. Tvrdenie odporcu, že zákonodarca ako podmienku úspechu vo veci finančného zadosťučinenia poškodeného spotrebiteľa ustanovil príčinnú súvislosť medzi ujmu, ktorá poškodenému spotrebiteľovi vznikla a porušením povinnosti týkajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti, nezodpovedá jednoznačnému textu zákonnej normy. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla. Ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy spotrebiteľovi, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Niet pochyb, že navrhovateľ sa na súde úspešne domáhal ochrany svojich spotrebiteľských práv, keď mu bolo priznaný nárok voči odporcovi na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatne uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorej neplatnosť spôsobil odporca. Rovnako tak argument odporcu, že suma požadovaného zadosťučinenia musí byť relevantne podložená, a to nie subjektívnymi pocitmi navrhovateľa, ale opodstatnenými dôvodmi a samozrejme preukázaním objektívnosti výšky tejto sumy, je ničím nepodložený a mylný. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu a nemožno ju objektívne preukázať. Samozrejme to neznamená svojvôľu pri rozhodovaní súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia, ale pri tomto súd zohľadňuje viaceré kritéria tak, ako je uvedené vyššie (intenzitu a časové obdobie trvania závadného konania dodávateľa, satisfakčnú a sankčnú funkciu zadosťučinenia a pod.). Právny základ nároku navrhovateľa bol relevantne podložený predovšetkým uvedeným rozsudkom súdu, výzvou a ponukou odporcu, platbami navrhovateľa a jeho ďalšími úvermi, ktorými financoval aj nedôvodný nárok odporcu. Z uvedených dôvodov rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Námetka odporcu o tom, že navrhovateľ sa domáhal svojich práv s dlhším časovým odstupom, je právne bezvýznamná, pretože je vecou každého jednotlivca, či sa svojich práv bude domáhať súdnou cestou a kedy, pričom v tejto súvislosti aj znáša riziko prípadnej preklúzie alebo premlčania svojho práva. V širších súvislostiach je to pochopiteľné aj z toho hľadiska, že právna úprava ochrany spotrebiteľa a rovnako tak aj judikatúra v tejto oblasti sa vyvíja iba v období posledných niekoľko rokov, pričom ďalší čas je potrebný na to, aby sa dostala do povedomia

spotrebiteľov, aby si títo uvedomili rozsah svojich práv a možnosti ich ochrany. Právne vec posúdil podľa § 3 ods. 5, § 5 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Výška plnenia priznaného navrhovateľovi v tomto konaní závisela od úvahy súdu, a preto by navrhovateľovi v zmysle § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku patrila plná náhrada trov konania. Navrhovateľ si však náhradu trov konania neuplatnil, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Dôvodil tým, že súd prvého stupňa v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Mal za to, že predpokladom uplatnenia finančného zadosťučinenia spotrebiteľom podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa na súde je kumulácia splnenia dvoch podmienok a to existencia úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom, a osobitnými predpismi na súde, proti tomu, kto bol takýmto porušením spôsobilí privodiť spotrebiteľovi ujmu a objektívna možnosť takého porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi privodiť spotrebiteľovi ujmu. Súd vo svojom rozsudku č. k. 5C/107/2011-39 konštatoval, že „neprijateľná je zmluvná podmienka úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi dňa 18.07.2006, podľa ktorej klient a spoločnosť T. V. E., a.s. podpisom tejto úverovej zmluvy súčasne uzatvárajú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru“. Z uvedeného vyplýva, že odporcovi bolo priznané porušenie práva, navrhovateľ porušil ustanovenia zákona a osobitného zákona tým, že uzatvoril s navrhovateľom zároveň aj revolvingovú zmluvu. Keď súd presne špecifikoval vo výroku svojho rozsudku, čím bolo porušené právo spotrebiteľa, treba ďalej skúmať, či bolo súdom špecifikované porušenie práva objektívne spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Pri skúmaní druhej podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia, t. j. objektívnej možnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebné zodpovedať otázku, či môže uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré samo o seba nezakladá žiadne povinnosti navrhovateľa, ale čerpanie revolvingového úveru závisí od splnenia ďalších skutočností, ktoré sú závislé na slobodnej vôli navrhovateľa, spôsobiť navrhovateľovi ujmu. Samotné uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere preto nemôže objektívne spôsobiť navrhovateľovi ujmu. Vytýkal súdu, že vo svojom rozsudku riadne neodôvodnil, prečo považuje 400 eur finančného zadosťučinenia za primerané. Navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu vyhovel, a napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu poukázal na to, že v rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 19.10.2011, č. k. 5C/107/2011-39 sa uvádza, že revolving je neprijateľná zmluvná podmienka, čo odporca vo svojom odvolaní nespomína. Keby odporca od neho nebol požadoval nad rámec sumu 1 882,74 eur pod hrozbou súdu/rozhodcu, prečo by bol situáciu riešil tým, aby sa ešte viac zadlžil a predal auto, ktoré potrebuje kvôli ťažkému zdravotnému stavu. Uvedomil si, že ak nezaplatí, dostane sa do existenčných problémov, pretože by mal exekúciu nielen na odporcov dlh, ale aj na pôžičky, ktoré poctivo splácal. Nikomu nedlhuje, svoje záväzky si poctivo spláca z biedneho dôchodku, nikde nie je evidovaný ako neplatič. To, že nespával, takmer nejedol kvôli odporcovým požiadavkám sa nedá ani opísať, aký strach prežíval, ako bude žiť z minima v prípade exekúcie, ktorou ho odporca ohrozoval, keby nezaplatil. Bol toho názoru, že suma finančného zadosťučinenia, ktorú od odporcu požadoval bola primeraná tomu, čo po psychickej aj zdravotnej stránke musel prežívať. Žiadal odvolanie zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na tom právnom názore, že v konaní Okresného súdu Bánovce nad Bebravou vedenom pod sp. zn. 5C/107/2011 navrhovateľ úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. Porušením práv navrhovateľa ako spotrebiteľa sa odporca dopustil tým, že vypracoval typovú zmluvu, ktorá obsahovala zmluvnú podmienku, podľa ktorej účastníci podpisom úverovej zmluvy súčasne uzatvárajú aj zmluvu o revolvingovom úvere, ktorý v tom čase navrhovateľ ako spotrebiteľ nepotreboval, ktorý nebol v tom čase vo sfére jeho záujmu, a ktorý mal čerpať až v budúcnosti.

Odporca porušil ustanovenia aj v súčasnosti platného zákona o ochrane spotrebiteľa, keď bez platného právneho základu a preukázateľne poskytnutých úplných, jasných a zrozumiteľných informácií navýšil dňa 22.01.2009 pre navrhovateľa úverový rámec revolvingového úveru na sumu 2 323,57 eur. Na základe takto neplatne uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere sa odporca od navrhovateľa domáhal zaplataenia poskytnutého úveru a jeho príslušenstva, pričom na zaplataenie príslušenstva v rozsahu 1 882,05 eur nemal nárok, o čom bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom tamojšieho súdu zo dňa 19.10.2011, č. k. 5C/107/2011-39. Navrhovateľ bol odporcom nedôvodne vyzvaný na zaplataenie príslušenstva revolvingového úveru, na ktoré nemal odporca nárok. Navrhovateľ mu toto zaplatil, pričom vychádzajúc z uvedeného rozsudku a z vykonaných dôkazov je zrejmé, že sumu 2 200,- eur zaplatil v rozpätí piatich dní a z toho sumu 1 882,05 eur zaplatil odporcovi bezdôvodne. Odporca vyžadovaním si plnenia, na ktoré nemal nárok, jednoznačne porušil práva spotrebiteľa a toto konanie odporcu bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi - navrhovateľovi. Navrhovateľovi jednoznačne vznikla ujma v majetkovej sfére a konanie odporcu bolo spôsobilé privodiť mu ujmu aj na jeho zdravotnom stave a vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života, keď navrhovateľ vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav, vzdelanie a spoločenské postavenie bol v prevažnej miere nedôvodne vystavený tlaku zo strany odporcu tým, že tento ho v 14 dňovej lehote plynúcej už od napísania výzvy vyzýval na jednorazovú úhradu vyššej sumy, na ktorej podstatnú časť (viac ako 75 % - 1 882,05 eur z 2 449,68 eur) nemal nárok, pričom neuhradenie sumy v lehote malo mať bez ďalšieho za následok súdne prípadne iné konanie smerujúce k vydaniu exekučného titulu. Závadné konanie zo strany odporcu pritom trvalo dlhší čas, keď navrhovateľa vyzval listom zo dňa 23.07.2009, navrhovateľ resp. jeho manželka úver splácali až do začiatku júna 2010, kedy navrhovateľ odporcovi zaplatil dvomi vyššími splátkami celú dlžnú sumu vrátane sumy 1 882,05 eur, ktorá už odporcovi nepatrila. Podstatná ujma navrhovateľovi ako spotrebiteľovi pritom vznikla práve začiatkom júna 2010, teda v období, ktoré označil navrhovateľ, keď zaplatil odporcovi vyššiu sumu, ktorú bezprostredne predtým musel zohnať, keďže podľa výpisu z jeho účtu a podľa výpisov z úverov zjavne nemal vlastné finančné zdroje na úhradu odporcom požadovanej sumy. Považoval právny základ nároku na finančné zadostučinenie za plne dôvodný, a za primerané finančné zadostučinenie súd považoval sumu 400,- eur, na ktorú zaplataenie odporcu zaviazal.

Odvolací súd sa s týmto právnym záverom súdu prvého stupňa i jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. a na zdôraznenie správnoti a k odvolacím námietkam odporcu uvádza nasledovné:

Rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených týmto zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že právo na primerané finančné zadostučinenie závisí od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom bola privodená určitá ujma.

Odporca v danej veci nespochybňuje, že navrhovateľ ako spotrebiteľ bol voči nemu úspešný v konaní vedenom na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou sp. zn. 5C/107/2011, spochybňuje však, že súd prvého stupňa sa dostatočne nevyporiadal s tým, či porušenie práva u navrhovateľa bolo spôsobilé privodiť navrhovateľovi ako spotrebiteľovi ujmu v priznaj výške. Podľa názoru odvolacieho súdu, sa však súd prvého stupňa dostatočne vyporiadal aj s tým, že porušenie práva navrhovateľa ako spotrebiteľa, ktorý vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 19.10.2011, č. k. 5C/107/2011

bolo spôsobilé privodiť navrhovateľovi ujmu. Súd prvého stupňa dostatočne odôvodnil, aké práva navrhovateľa v súvislosti s uzavretou úverovou zmluvou boli porušené a čo spôsobili. V tomto smere odvolací súd odkazuje na podrobné odôvodnenie v napadnutom rozsudku. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, ktorú súd prvého stupňa navrhovateľovi priznal v sume 400 eur, aj odvolací súd zdieľa názor, že táto výške závisí od voľnej úvahy súdu s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu. Súd prvého stupňa pri určení výšky finančného zadosťučinenia v odôvodnení uviedol, že vychádzal z intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy odporcom, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote navrhovateľa. Tiež uviedol, že priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy navrhovateľa, ktorá mu vznikla konaním odporcu, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania odporcu trpieť a zároveň je aj sankciou postihujúcou odporcu, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd prvého stupňa takto dostatočne odôvodnil priznané finančné zadosťučinenie navrhovateľovi ako spotrebiteľovi.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., nakoľko si trovy tohto konania navrhovateľ podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné